

★ Kaçın ★★ Eh işte ★★★ İyi ★★★★★ Çok iyi ★★★★★★ Başyapıt

Gözünü kan bürümüş Mona Lisa

Sokağa çıkan hemen herkes önce binalara bakar, mimarisiyle ilgilenir, mağazaların vitrinine bakar.

Hele ki aslında yaşamadığınız ve kısa süreliğine ziyaret ettiğiniz bir yere, gözünüz hep etrafta dolaşır.

Bu avare bir gezi midir sizce?

Sanmıyorum. Gördüklerimiz bize o şehir hakkında çok şey anlatır.

Mimari tarzı kadar, balkonlar, balkonlardan sarkan çiçekler, varsa mimari yapılar üzerindeki heykeller, yıkıntılar, renkler hatta duvarlar üzerindeki resimler... Bize çok şey söylerler.

Ne yazık ki bizim şehirlerimizde ilanlar haricinde bakmamız gereken fotoğraflar yoktur. Hele heykel figürleri zaten yoktur. Afişler veya duvar resimleri, grafitiler birkaç şehrin birkaç noktasında ancak denk geldiğimiz şeylerdir.

Böyle bir alışkanlığımız yok.

Ünlü besteci, müzik yazarı İlhan Mimaroglu'nun yeniden yayımlanan kitabı, 'New York Kapı Dışı **Sanatı**'* bizi New York'un sokak **sanatıyla** dolu bir geziye çıkarıyor.

İlk yazı 'Kanlı Göz Mona' üzerine.

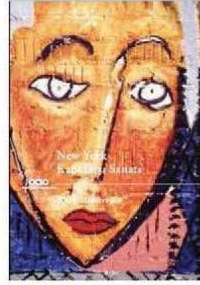
New York'un SoHo bölgesinde bir meydana bakan binalardan birinin duvarında enine boyuna bir Mona Lisa.

Leonardo'nunkinin kopyası değil, aksine **Stefano diye birinin elinden çıkmış.** Gerçeğiyle arasında bir fark var, gözü kanlı.

Taklit değil, tam tersine ondan

Evimizin dışına çıktığımızda, kendimizi sokağa attığımızda gözümüz neyi arar? Peki bu arayış neden **sanatın** kökenine kadar gidiyor?

New York Dış Kapı Sanatı
İlhan Mimaroglu
Yapı Kredi Yayınları / 96s, 15 TL

esinle çağdaş bir Mona Lisa bu. Gözünü kan bürümüş.

Duvara resim yapmanın bir sakıncası var. Geçicidir. Silinir, yerine bir başka şey konur. Başka şey resmedilir, yıkılır...

Burada silinip yerine bir bira reklamı gelmiş.

Mağara adamı, duvarı bulmak zorundaydı!

Bize Rene'yi tanıtıyor. Duvara şunu yazıyor Rene: **"Ben En İyi Sanatçıyım."** Rene'nin serüveni, bir direncin de öyküsü. Sokağa yaptığı resimler yok olunca bir galeri açıyor ve her şey değişiyor. Sokak **sanatının** çabasını nasıl yorumlayacağız? Yaptıklarının bir gün yok olacağını ya da yok edileceğini biliyorlar.

Ama gene de yapıyorlar. Onlar galerilerin kısıtlı ziyaretçilerinin sayısını küçümüyorlar. Sonunda yitip gitse de binlerce kişinin görmesi onları yeterince tatmin ediyor. Çünkü sokaktaki adam için yapıyorlar. Hele son yıllarda sosyal medya ile paylaşım yaygınlaştıkça, internet yeni imkânlar sağladıkça aslında çok daha fazla insana ulaşıyorlar.

'Kentsel Mağara Adamı'... Duvar ressamaları için bu tanımlı yapıyor Mimaroglu, gerçekten de ikna edici gerekçeler de sunuyor. **"Mağara adamı duvarı bulmak zorundaydı. Çağında müzeler, galeriler, sanat uzmanları ve sanata yatırım yapanlar yoktu."**

Bu **sanatçılardan** biriyle konuyu görüşüyor ve **sanatçı** duvar resimlerinin moda fotoğraflarına, rock müzik videolarına, kimi bağımsız filmlere girdiğini söylemiş. Sıradışı bir anonimlik arayışı. **Mimaroglu, dün New York'u üzerinden bugünün şehirli insanına sesleniyor.** Kapı dışarı çıktığımızda artık grafitileri aramızın gerektiğinin altını çiziyor.